

Bakony i Veszprém

Ovo je bio naš treći odlazak na planinarenje u okolini Balatona. Rezervisali smo smeštaj u Veszpremu, gradiću u panonskom pobrđu, petnaestak km severno od Balatona, 110km zapadno od Budimpešte. Iako iz pravca Srbije nema auto-puta prema Balatonu, već posle 14 časova bili smo u našem smeštaju. Nije bilo gužve na granici, imali smo samo jednu dužu pauzu u Baji, gde smo obavili sve što je bilo neophodno, menjačnicu, doručak, kupovinu. Dalje smo išli prema severozapadu, pa iako nema klasičnog auto-puta, putevi su svuda obeleženi brojevima i lako ih je pratiti, jer na svim većim raskrsnicama stoje putokazi za brojeve puta (naravno, i za gradove). Možda neko misli da se može voziti po Mađarskoj bez vinjete, ali kojim god pravcem da krenete, naići ćete na neki deo gde se zahteva vinjeta. Jednostavno je, na ulasku u zemlju je platite i registracija vašeg vozila će biti ukucana u sistem i nemate više nikakve obaveze.

Ubrzo posle nas, stigli su Rita i Bela i posle tri popodne krenuli smo u razgledanje grada. Snalaženje je jednostavno, bili smo smešteni u ulici koja je petnaestak minuta udaljena od centra, a blizu je i gradski autobus br. 4. Prošli smo kroz nekoliko ulica, parkića, zgrade Biblioteke, nekoliko ustanova, videli dosta bista i spomenika, stigli do poznate poslastičarnice Macko. Velika, lepo uređena, sa mnogo plišanih medvedića (macko je meda), prave izvrstan sladoled i kolače. U povratku smo svratili da kupimo nešto za poneti, ali bio je vrlo mali izbor, rekli su da prave kolače samo za jedan dan, uvek su sveži. Nastavili smo dalje prema tvrđavi, koja je sad već blizu. Neprimetno smo se popeli, ušli kroz kapiju heroja, videli Vatrogasni toranj, veliku crkvu, nekoliko galerija, ulica, visoke statue kralja Ištvana, prvog kralja novoosnovane Mađarske i kraljice Gizele, početkom XI veka. Ulice, kamene kocke, zgrade, pomalo podsećaju na osiječku tvrđavu. Pogled sa visine na tri strane grada, u daljini zoološki vrt. U neposrednoj blizini je i put stradanja Isusa, malo dalje ostaci zidova benediktanskog samostana, porušenog za vreme Turaka. Posle tvrđave, neki su se vratili prema internatu, neki još šetali, neki su pošli na čorbu, popili dobro vino iz okoline Balatona, Szürke barát.

Subota je osvanula oblačna i pretila je kiša. Dvoje su ostali u gradu, a mi smo krenuli u devet sati prema Bakonybélu, mestu na obroncima Bakonya. Dugačko je dva do tri km, ima crkvu, biblioteku, botaničku baštu, sveti izvor. Pošto je padala slaba kiša, nas sedam žena smo se odlučile za planinarsku turu, ostali će razgledati okolinu, naći kafanu... Bela i Rita su nas povelile sa oko 200mnmv prema radarskoj stanici i vidikovcu na vrhu, na 709m. Prvih pola sata bilo je dosta strmo, čak je ugrađeno nekoliko desetina stepenika. Ima dosta informativnih tabli uz stazu, o vrstama cveća, lekovitig bilja, životinja i ptica Bakonya. Kad smo prešli 500m, ušli smo u oblak i kiša je postala jača, nije prestajala do vrha. Nismo se popeli na vidikovac, jer je vidljivost bila veoma mala, ni zgrada par metara ispred nas se nije dobro videla. Pečatirali smo knjižice, Bela nas je, po običaju, počastio rakijom i krenusmo dole, jer se nema gde sesti. Čutke smo silazili oko sat ipo, kad smo naišli na nabujali potok, izgledalo je da ne možemo preko. Bela je preskočio i samo rekao: moramo preći, nema drugi prelaz. Pomogao nam je, vratio se do same ivice i sve nas povukao u skoku, da ne upadnemo u duboku vodu. Ispitivali smo ga koliko još... Posle desetak minuta stigismo do našeg busa, bio je tu gde je Bela rekao da nas čeka. Šta reći? Šumska staza, kiša, uspon, Bela i Rita, teži uslovi od Matre pre tri nedelje, kad nije bilo kiše, ali prešli smo 13km, sa visinskom razlikom 550m. Mokri i zadovoljni, isprobali smo svoje kabanice, jakne, kišobrane. Vraćali smo se u Veszprem i stali u Zircu, gradiću koji ima prelepu, ogromnu crkvu, velik park, Tesco. Da kupimo još šta nam treba od hrane i pića, jer sutra radnje ne rade. U gradu je već sijalo sunce i mi smo se presvukli, malo odmorili i svi pošli u grad. Svako nekim svojim poslom.

Nedelja je osvanula kišna, prognoza je bila pre podne kiša u Veszpremu i Bakonyu. Niko nije bio raspoložen ni za kakvu šetnju po kiši, pa smo odlučili da idemo na jezero. Proveli smo po jedan sat u Tihanyu i Balatonfüredu. Bili smo već tamo ranijih godina, ali uvek je lepo doći na Balaton. Vreme oblačno/sunčano, vetrovito. Videli smo izložbu oldtajmera, tridesetak automobila iz prve polovine prošlog veka. Neki pojeli kolač, sladoled, kafa. Imali smo još toliko vremena da napravimo dužu pauzu za ručak u Šiofoku, on nam je u pravcu kuće, sa druge strane Balatona. I ovde talasi, galebovi, jedrilice u marini. Prejak vetar za njih. Ručak i pravac kući. Uspeli smo da sa jednom kratkom pauzom stignemo u Novi Sad do pola osam uveče.

Magdalena Seleši, planinarski vodič MB 461